

„Cine va merge pentru Noi?”

Joi, 4 martie 2010

Gili Cârstea

Profetul Isaia a avut privilegiul să perceapă una dintre cele mai sensibile și complicate situații cu care s-a confruntat mereu inima lui Dumnezeu: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?”

Această întrebare tulburătoare descoperă încă o dată caracterul lui Dumnezeu, natura suveranității Sale pe această planetă și situația complicată în care a fost pus mereu de poporul Său.

Pe cine să trimită? Cine ar fi dispus să-și pună în pericol prestigiul, confortul sufletesc, reputația și chiar viața, aducând grave acuzații poporului lui Dumnezeu și conducerii lui, vorbind despre lucruri aproape invizibile pentru popor, incredibile pentru conducere și inacceptabile pentru clasa teologică și academică?

Dumnezeu știa bine că mesagerul care acceptă însărcinarea Sa este trimis într-o misiune sinucigașă. Pe cine să trimită? „Cine va merge pentru Noi?” Cine va accepta să intre în coliziune frontală cu monumentul de autoritate clericală ferm convinsă că reprezintă pe Dumnezeu pe pământ? Pe cine să condamne El la tortură mentală, agonie spirituală și represiune fizică, descoperindu-i realitatea tragică în care se află poporul ales? Cine va suporta adevărul devastator că Baal s-a așezat în templul lui Dumnezeu, și că toată închinarea lor este o vastă și profundă rebeliune pe care nimeni nu o percepe?

Isaia a răspuns cu bucurie, fără să înțeleagă că ceea ce i se va cere să spună îl va așeza în conflict total cu propriul său popor. Credeți că pentru el a fost ușor să spună că liderii poporului sfânt sunt „răzvrățiți și părtași cu hoții” (Isa 1:23), că cetatea lor „a ajuns o curvă” (1:21), că „au disprețuit pe Sfântul lui Israel și i-au întors spatele” (1:4)?

Ieremia era un copil atunci când a răspuns chemării la slujba de trimis al lui Dumnezeu. Expresii precum „păzitorii legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, prorocii au prorocit prin Baal” (Ier 2:8) sună destul de strident venind din gura unui tinerel aflat la periferia urât-mirositoare a națiunii. Și poate nimeni nu l-ar fi băgat în seamă, dacă s-ar fi limitat la ocări aruncate în capul oamenilor cu răspundere în biserică. Dar el producea panică în popor, prin

declarațiile iresponsabile că țara va fi invadată de un cotropitor de la mieznoapte, că acesta este „rodul faptelor lor” (Ier 4:18), și că Domnul nu are nicio posibilitate de a Se amesteca spre a-i proteja.

O astfel de misiune l-a pus în situația disperată în care au ajuns toți cei care au răspuns vreodată chemării lui Dumnezeu: „Cine va merge pentru Noi?” Iată cum o descrie el:

„În fiecare zi sunt o pricină de răs, toată lumea își bate joc de mine. Căci, ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: „Silnicie și apăsare!” așa încât cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua. Dacă zic: „Nu voi mai pomeni de El și nu voi mai vorbi în Numele Lui!”, iată că în inima mea este ca un foc mistuitor închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot. Căci aud vorbele rele ale multora, spaima care domnește împrejur: „Învinuiți-l”, strigă ei; „haidem să-l învinuim!” Toți cei ce trăiau în pace cu mine pândesc să vadă dacă mă clatin, și zic: „Poate că se va lăsa prins, vom pune mâna pe el și ne vom răzbuna pe el!” (Ier 20:7-10).

Concluzia lui este corectă, iar istoria a dovedit autenticitatea ei: „Cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua.”

În acest context trebuie înțeleasă dificultatea în care s-a găsit mereu Dumnezeu: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?” Cine va accepta să devină ținta bătăii de joc, izolării, învinuirilor și acuzațiilor de tot felul? Cine își va risca locul cald în biserică, iubirea fraților, aprecierea împăratului și poate chiar mântuirea, ca să strige toată ziua: „Silnicie și apăsare,” pe care oricum nimeni nu le vede și nu le recunoaște?

A trimite pe cineva cu un asemenea mesaj este sinonim cu a-l trimite la moarte sigură, și de aceea nu a fost ușor pentru Dumnezeu să găsească mereu pe cineva care să răspundă chemării. Și, într-un fel, oamenii aveau de ce să se țină departe de o astfel de misiune: Dacă Dumnezeu a așezat pe tronul lui Moise pe cărturari și conducători, dacă ei sunt oamenii Lui, cărora le vorbește, pe care îi conduce și prin care conduce pe poporul Său, ce rost are să se prindă ei, niște neicanimeni, în acest joc periculos? Nu este absolut nebunesc să stai în fața a patru sute de profeți ai Domnului și să pretinzi că ție Dumnezeu ți-a vorbit altfel decât le-a vorbit lor, așa cum s-a întâmplat cu Mica?

Declarația Domnului Hristos, că poporul Său a vărsat sângele profeților, de la Abel la Zaharia (Mat 23:35), și că va continua să meargă pe același drum, ne face să ne întrebăm care este situația din ziua de azi. Mai are El probleme în a găsi pe cineva dispus să primească invitația despre care vorbește Isaia? Poate fi Ierusalimul modern, biserica lui Dumnezeu de astăzi, descris în cuvintele lui Hristos, o cetate care omoară pe proroci și ucide cu pietre pe cei trimiși la el (Mat 23:37)?

Se pare că nu. Astăzi slujitorii, trimișii lui Dumnezeu, sunt onorați, apreciați și ascultați, ei decid orice litigiu în materie de credință (și nu numai), sunt invitați de onoare la evenimentele speciale, plănuiesc programele și strategia bisericii, pe care poporul le urmează cu bucurie. Ei nu mai au nevoie să strige „silnicie și apăsare,” nu mai sunt batjocoriți și prigoniți, iar „cuvântul Domnului,” în loc să le producă „ocară și batjocură toată ziua” (Ier 20:8), le aduce respect, apreciere, laude și toate celelalte binecuvântări ce decurg de aici.

Ce se întâmplă? Unde a dispărut subit „scandalul crucii” care până mai ieri făcea victime în biserică? Cum a ajuns poporul nostru o așa oază de pace și liniște, de armonie și concordie doctrinară, încât Bunul Dumnezeu a scăpat de sarcina incomodă de a mai căuta pe cineva care să meargă pentru El? Astăzi mii de tineri merg pentru El, iar seminariile adventiste scot ca pe bandă rulantă generații de lucrători, toți profund convinși că ei au răspuns chemării lui Dumnezeu: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?”

Opinia generală este că Dumnezeu trebuie să fie tare mulțumit de noi, ca popor, chiar dacă ici și colo mai apare câte un lunatic nemulțumit de apostazii imaginare. Iar faptul că El nu trimite pe cineva de statura unui Isaia sau Ieremia este considerat a fi o dovadă că poporul nostru a depășit infantilismul generațiilor trecute, s-a maturizat și își face datoria cu seriozitate și credincioșie.

Această mentalitate este motivul principal pentru care biserica mondială doarme, și din cauza ei vom intra în criza finală nepregătiți, incapabili să înțelegem ce a venit peste noi, dispuși să îmbrățișăm opinia populară în ultimul conflict din marea controversă. Chiar acum „împăratul de la miazănoapte” a tăbărât cu oștile lui „în țara sfântă,” și zeci de mii sunt secerăți fără să aibă măcar habar de ce li se întâmplă. Furtuna de la „miazănoapte,” care a venit peste poporul zilelor lui Ieremia, suflă devastator asupra bisericii de azi, spulberând și ultimele rămășițe de individualitate doctrinară cu care ne mândrim.

Așa se explică de ce „duhul și puterea lui Ilie” nu mai impresionează pe nimeni, ba chiar produce jenă și disconfort printre membri, și mânie clericală deghizată în interes pentru binele bisericii printre teologi.

Când „cuvântul Domnului,” nu mai aduce propovăduitorilor lui „ocară și batjocură toată ziua,” singura explicație serioasă este aceea că avem de-a face cu un alt „domn” și un alt „cuvânt.” Și este momentul să înțelegem că provocarea adevăratului Domn este mai potrivită ca niciodată: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?”